

Arrest

nr. 300 892 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 8 december 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 4 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in het district Qalay-i-Zal, gelegen in provincie Kunduz. U woonde daar samen met uw drie broers, twee zussen en ouders in jullie eigen huis. Een vierde broer van u, H., raakte vermist toen u heel erg jong was. Tot op heden weet uw familie niets over de omstandigheden van zijn verdwijning. Uw oudere broer werkte voor KTC, een bedrijf dat in de luchthaven van Kunduz gelegen was. KTC was een bedrijf dat werkzaam was in verschillende sectoren, zoals catering, schoonmaak en de septische sector. Ook overheidslieden en buitenlanders maakten gebruik van de diensten van KTC. Op een gegeven moment -uzelf was jong toen- kreeg uw broer problemen met de taliban vanwege zijn werk. U was niet op de hoogte van de inhoud van de problemen die uw broer kende. Uw broer verliet het land en ging naar België. Uw familie moest een beloftebrief afgeven aan de taliban waarin zij beloofden dat niemand van de familie in de toekomst nog zou werken voor de buitenlanders of op de luchthaven. Hierna besliste u vader dat jullie zouden verhuizen naar Kunduz stad.

Toen u dertien jaar oud was verhuisde u samen met uw familie naar Kunduz stad. Jullie gingen wonen in het huis van uw paternale nonkel. De taliban waren sterk aanwezig in het dichtbij gelegen district Chardara, maar in Kunduz stad niet zozeer.

U maakte uw middelbare school af in Kunduz. Na uw afstuderen begon u te werken in de zaak van uw nonkel. Tijdens de tweede val van Kunduz in oktober 2016, werd zijn zaak echter in brand gestoken en bleef er niets meer van over. U viel zonder werk. Via een oude schoolgenoot die supervisor was in de wasserij van KTC, F., kreeg u de mogelijkheid om te beginnen werken bij KTC. Omstreeks 2017 begon u te werken voor de wasserij van KTC, gelegen op de luchthaven van Kunduz. U werkte afwisselend dag- en nachtschiften. U diende kledij en uniformen te wassen, drogen en strijken. Overheidsmedewerkers, waaronder de Counter Narcotic Police, waren tevens klant bij de wasserij. U werkte samen met enkele collega's, waaronder Z., N., Has., Haf. en Na.. Uw collega Z. woonde in uw wijk.

Toen u op een ochtend, rond vijf uur, terug wilde keren naar huis na uw nachtschift, kreeg u telefoon van uw vader. Uw vader zei u niet terug te keren naar huis, gezien de taliban waren langsgekomen en naar u hadden gevraagd. Uw vader zei dat hij had geantwoord u niet thuis was, waarop de taliban het huis doorzochten. Uw vader zei dat uw collega Haf. die nacht was vermoord door de taliban en dat uw collega Na. was ontvoerd. Uw vader zei dat het beter was indien u onmiddellijk naar Kabul zou gaan.

U vertelde dit nieuws door aan uw drie collega's, Z., Has. en N., die bij u waren. Zij kregen eveneens oproepen van hun familieleden. Jullie beslisten om samen naar Kabul te gaan en daar jullie opties te verkennen. Met hulp van Z. regelde u uw reis en verliet u Afghanistan omstreeks augustus 2020.

U diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 8 december 2020. Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer, evenals enkele school- en werkdocumenten, een ICT certificaat en een NIU badge.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vermoord te zullen worden door de taliban omdat zij ontdekten dat u heeft gewerkt voor KTC (CGVS p. 11). Gelet op het geheel aan vage en weinig aannemelijke verklaringen, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er twijfels bestaan over uw voorgehouden werk voor KTC. Zo is het vreemd dat u niets weet over de problemen die uw broer in het verleden heeft gekend met de taliban door zijn werk voor KTC (CGVS p. 12). U verklaart dat u heel jong was toen uw broer problemen kende en dat u nooit heeft gevraagd wat er is gebeurd. Wanneer u erop wordt gewezen dat u toch wel iets moet weten, zegt u dat de manager van KTC u eenmaal aansprak en zei dat uw broer ook enkele dagen voor het bedrijf had gewerkt. U wordt erop gewezen dat u eerder verklaarde dat uw broer problemen had gekend met de taliban omdat hij voor de buitenlanders had gewerkt. U herhaalt dat u heel jong was en dat de enige informatie die u kreeg was dat uw broer werkte voor de buitenlanders en dat uw familie daarom weg moest (CGVS p. 13). Het is vreemd dat uit uw verklaringen blijkt dat u

evenmin later, wanneer u ouder was, ooit met uw familie sprak over de problemen die uw broer had gekend. Dit is des te meer vreemd gezien u naar België kwam om uw broer te vervoegen en u op dit moment met hem in het land bent (CGVS p. 12). U wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat u sinds u in België bent nooit aan uw broer heeft gevraagd welke problemen hij heeft gekend in Afghanistan. U zegt dat u altijd alleen wilde zijn en dat u er nooit om gaf om aan uw broer te vragen wat zijn motieven waren om naar België te komen. Het blijft enigszins eigenaardig dat u er nooit met hem over zou hebben gepraat. U wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat u en uw broer dit nooit hebben besproken in België, gezien jullie mogelijks dezelfde soort ervaring hebben gehad. U zegt dat u een fout heeft gemaakt en dat u hem veel vragen had moeten stellen. Het feit dat u dat echter niet spontaan heeft gedaan, komt weinig doorleefd over en is ook weinig aannemelijk. U zegt verder dat in tegenstelling tot u zelf, uw broer voor een andere afdeling werkte. U weet echter niet zeker voor welke afdeling uw broer werkte. U denkt dat hij voor de septische afdeling werkte, gezien de manager u dat vertelde (CGVS p. 13). Dat u zelfs dit niet zou weten, is vreemd. Dat u zo weinig weet te vertellen over het werk van uw broer voor KTC en de problemen die daaruit voortvloeiden voor hem is, gelet op de omstandigheden, vreemd en doet daarom ook reeds twijfels rijzen over uw eigen voorgehouden tewerkstelling bij KTC.

Dat u verder niet zou weten welke problemen uw broer zou hebben gekend met de taliban is des te meer vreemd gezien u, jaren later, ervoor koos om voor hetzelfde bedrijf aan de slag te gaan. U wist bovendien ook dat uw familie een beloftebrief had afgegeven aan de taliban waarin werd beloofd dat niemand van jullie familie nog voor de buitenlanders of in de luchthaven zou werken (CGVS p. 12). Dat u zich niet meer zou hebben geïnformeerd over de problemen van uw broer is in dit licht nog minder aannemelijk. U wordt gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen heeft genomen toen u begon te werken bij KTC, gezien u wist dat uw familie een beloftebrief had afgegeven aan de taliban. U geeft een vaag antwoord. U zegt dat u begon te werken bij KTC omdat u geld nodig had. Aanvankelijk vertelde u uw vader niet dat u deze job had aangenomen (CGVS p. 18). Dat u ondanks op de hoogte te zijn geweest van het feit dat uw broer ernstige problemen had gekend zonder meer aan de slag zou gaan bij KTC, is vreemd en zorgt voor verdere twijfel over uw voorgehouden tewerkstelling bij KTC.

Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat uw broer ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud, zelf niet eens kon meedelen dat hij voor het bedrijf KTC had gewerkt. Zo kende hij de naam van zijn werkgever niet, hoewel hij er zes maanden had gewerkt en de naam van zijn werkgever op de badge stond die hij had afgegeven (CGVS 10/XXXXX p. 4 en p. 6). Het CGVS achtte het dan ook niet aannemelijk dat uw broer voor KTC had gewerkt op de luchthaven van Kunduz en kon geen geloof hechten aan zijn vluchtmotieven die verbonden waren aan die tewerkstelling (CGVS 10/XXXXX beslissing). Gezien u zelf uw eigen problemen deels linkt aan die van uw broer, zie supra, wordt er daardoor automatisch ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw eigen problemen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande elementen bestaat er ernstige twijfel over uw werk bij KTC. De door u voorgelegde werkdocumenten ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij KTC verder. Zo is het opvallend dat op uw badge van KTC een spelfout staat. Zo staat er steeds 'NIU comp Kunduz' in plaats van 'NIU camp Kunduz' op geschreven. Uw contract vermeldt dan weer wel dat u tewerkgesteld zal worden in het NIU camp. NIU staat voor National Interdiction Unit en hield zich bezig met de bestrijding van drugs. Het was een onderdeel van de Counter Narcotics Police - Afghanistan (CNPA). Dat de badge waarmee u zich moest aanmelden op de luchthaven van Kunduz die zowel voor burgerlijke als militaire doeleinden werd gebruikt een dergelijke fout bevat is allerm minst aannemelijk. Het contract dat u neerlegt bevat dan weer opvallende interne tegenstrijdigheden. Zo wordt in het contract vermeld dat het een contract voor 12 maanden betreft, maar vervolgens staat er dat dit contract aanvangt op 06/01/2019 en eindigt op 31/05/2020. Wat neerkomt op ongeveer 17 maanden. Voorts staat in dit contract dat u zes dagen per week enkel overdag moet werken, terwijl u aangeeft dat u maandelijks naast 15 dagen dagwerk ook 15 dagen nachtwerk diende te vervullen (CGVS, p. 6). Dat dit geenszins blijkt uit uw contract is opmerkelijk. Deze zaken doen dan ook ernstig twijfelen aan de authenticiteit van de documenten en uw voorgehouden tewerkstelling bij KTC. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan uw werkdocumenten op zich niet om vast te stellen dat u effectief heeft gewerkt voor KTC. Bovendien legt u enkel kopieën neer van uw werkdocumenten, wat de bewijswaarde ervan nog meer naar beneden haalt.

Wat hier ook van moge zijn, enkel en alleen het feit dat u zou hebben gewerkt voor KTC is in se niet voldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Verder is het opvallend dat u onsamenvattend bent betreffende uw verklaringen over de problemen die uw collega's, die samen met u het land ontvluchtten, hebben gekend. Wanneer u in eerste instantie wordt gevraagd of de families van uw drie collega's iets hadden meegemaakt met de taliban, zegt u dat u niets weet. Dit is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd of u weet of hun families diezelfde nacht werden benaderd, zegt u van niet omdat zij ver wonen. U wordt erop gewezen dat uw collega Z. in hetzelfde dorp als u woonde. U zegt slechts dat u sprak over uw twee andere collega's. Wanneer u hierop wordt gevraagd of Z.s familie werd benaderd, zegt u plots van wel (CGVS p. 20). Dat u aanvankelijk verklaarde niets te weten over mogelijke problemen met de taliban die de families van uw collega's zouden hebben gekend en vervolgens plots zegt dat de familie van Z. wel werd benaderd is dermate onsamenvattend dat het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat u niets weet over de benadering van de familie van Z.. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u weet dat zijn familie werd benaderd maar dat u er verder niets over weet, geeft u een niet overtuigend antwoord. Zo zegt u dat u slechts algemene informatie heeft over dat de taliban naar het huis van elke collega ging die in uw dorp woonde. U stelde echter geen specifieke vragen aan elkeen van hen, gezien u zich niet wilt moeien in het persoonlijke leven van mensen. Gezien u echter samen met Z. een reis naar Kabul ondernam en van daaruit samen met hem het land verliet, is het zeer vreemd dat dit nooit ter sprake zou zijn gekomen (CGVS p. 19 en p. 20). Dit is des te meer zo gezien u verklaart een goede relatie te hebben gehad met Z. (CGVS p. 16). U wordt er dan ook op gewezen dat Z. en u op dat moment samen waren en samen deze zaken meemaakten. U wordt erop gewezen dat er verwacht kan worden dat jullie met elkaar spraken op het moment dat jullie beslisten om het land te verlaten. U antwoordt niet op de opmerking. U zegt slechts dat onderweg niemand van jullie in contact was met hun families. Pas wanneer u in Turkije aankwam, slaagde u erin contact op te nemen met uw familie (CGVS p. 20). Uw antwoorden overtuigen absoluut niet. Dat u niets meer zou weten vertellen over de benadering van Z.s familie is weinig aannemelijk en doet daarom verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u veel moeite vertoont om uit te leggen hoe u te weten bent gekomen wat er is gebeurd tijdens de bewuste nacht in uw dorp. Zo vertelt u hoe de taliban naar het huis van Haf. gingen en Haf. zich ergens in het huis had verstopt. De taliban waren in tussentijd zijn ouders aan het lastigvallen en belagen. Op een gegeven moment kon Haf. dit niet meer aanzien, en kwam hij uit zijn schuilplaats tevoorschijn. De taliban doodden Haf. hierop ter plaatse. Gezien uw vader u tijdens het telefoongesprek niets meer vertelde dan dat Haf. was vermoord en Na. ontvoerd, wordt u gevraagd hoe u de overige informatie heeft verkregen. U antwoordt niet op de vraag en zegt dat gewerschoten in een dorp door iedereen worden gehoord en dat mensen zo alles snel te weten komen (CGVS p. 14). U wordt nogmaals gevraagd hoe u de informatie te weten bent gekomen. U herhaalt slechts dat uw vader u zei dat u niet naar het dorp kon terugkeren en dat mensen in een dorp dingen van elkaar te weten komen. U wordt erop gewezen dat uw ouders u enkel vertelden dat u niet kon terugkeren naar het dorp en wordt wederom gevraagd hoe u alle overige, meer gedetailleerde, informatie bent te weten gekomen. Opnieuw antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat u er achteraf geen vragen over stelde aan uw vader. U herhaalt hoe mensen in uw dorp dingen te weten komen en zegt hoe zij naar het huis waar iets gebeurde toe gaan om te zien wat er gebeurt. U wordt erop gewezen dat u niet in het dorp was en naar buiten ging om te kijken wat er was gebeurd. Hierop wordt u wederom gevraagd hoe u aldus te weten bent gekomen wat er is gebeurd. U geeft een vaag antwoord. Zo zegt u dat u sinds uw dertiende op die plaats woonde en u weet hoe de mensen zijn. Zelfs wanneer u er niet bent, heeft u nog steeds weet over de dingen die gebeuren. Zelfs wanneer u specifiek wordt gevraagd wie u vertelde over het incident van Haf. en hoe hij werd vermoord, geeft u een vaag antwoord. Zo zegt u dat niemand het u heeft verteld. Er werd u gewoon verteld dat Haf. werd vermoord. Verder weet u dat de taliban mensen vermoorden wanneer ze dat willen. Dat u dermate veel moeite vertoont om uit te leggen hoe u, onder andere, het specifieke verhaal over de moord op Haf. te weten bent gekomen is zeer vreemd. Uw verklaringen, die telkens opnieuw naast de kwestie of vaag zijn, getuigen niet van een doorleefde ervaring. U wordt erop gewezen dat u eerder verklaarde dat de taliban naar het huis van Haf. gingen, Haf. zich verstopte en de taliban de ouders van Haf. was aan het belagen. U wordt erop gewezen dat u verder nog verklaarde dat Haf. hierop uit zijn verstopplaats tevoorschijn kwam en de taliban hem toen ter plaatse doodde. U wordt erop gewezen dat uw verklaringen vrij gedetailleerd zijn en wordt nogmaals gevraagd hoe u dit allemaal weet. U antwoordt dat u met uw vader sprak toen u naar Italië ging en dat u toen deze zaken hoorde (CGVS p. 14). Dat u slechts nadat u talloze vragen werden gesteld antwoord zou kunnen geven op een simpele vraag, getuigt niet van een doorleefde ervaring en doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder valt op dat u vaag en onsamenvattend bent over de benadering van uw familie door de taliban nadat u Afghanistan verliet. Zo verklaarde u op DVZ dat de taliban na uw vertrek verschillende keren naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de taliban uw vader benaderden, maar dat u niet weet waar exact. Uw broer werd door de

taliban benaderd in Qalay-iZal. Gevraagd of de taliban buiten deze twee keer, uw familie nog een keer hebben benaderd zegt u van niet. U zegt dat de taliban weliswaar heen en weer gingen naar uw dorp, maar dat ze niet persoonlijk naar u vroegen (CGVS p. 17). U wordt erop gewezen dat u op DVZ verklaarde dat de taliban nog verschillende keren naar uw huis kwam om u te zoeken. U zegt dat verschillende keren ook twee keer kan betekenen. U herhaalt dat uw broer eenmaal werd benaderd in Qalay-i-Zal en uw vader een andere keer. Het feit dat wordt opgemerkt dat u op DVZ, in tegenstelling tot op het CGVS, verklaarde dat de taliban naar uw huis kwamen, laat u terzijde. Uw verklaring overtuigt niet. U wordt er verder op gewezen dat u verklaart dat u niet weet waar uw vader werd benaderd. U zegt dat uw vader misschien voor de poort stond, of dat de taliban misschien naar uw huis of misschien naar de moskee kwamen toen uw vader er was (CGVS p. 18). Dit is een vage verklaring. U slaagt er niet in te verklaren waarom u op DVZ specifiek verklaarde dat de taliban verschillende keren naar uw huis kwam om u te zoeken. Uw uiteenlopende verklaringen doen daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is bovendien minstens vreemd dat u absoluut geen idee heeft over waar uw vader werd aangesproken. Te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat ontmoetingen met de taliban zeer zelden voorkwamen (CGVS p. 12). Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe het komt dat uw vader u niet vertelde waar hij werd benaderd, antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat uw vader doodsbang was en reeds twee van zijn zonen had verloren. U wordt nogmaals gevraagd of u enig idee heeft waarom uw vader u niet vertelde waar hij werd benaderd of waarom u het hem niet vroeg. U antwoordt dat u het niet weet. Naast de kwestie voegt u daar nog vaag aan toe dat er een grote pijn was door het nieuws dat de ronde deed in het dorp (CGVS p. 18). Gezien u geen verklaring kunt geven voor waarom u niet weet waar uw vader werd benaderd, doet dit gegeven verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Volledigheidshalve dient er nog te worden opgemerkt dat het feit dat uw broer Hamidullah lang geleden verdween om een voor uw familie onbekende reden, onvoldoende is opdat u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. Op basis van zijn verdwijnen, waar u niets meer over weet, slaagt u er namelijk niet in om een concrete en persoonlijke vrees te staven (CGVS p. 5).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara heeft betrekking op uw Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Uw schooldocumenten hebben geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas waardoor ze geen verandering kunnen brengen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Hetzelfde geldt voor het ICT certificaat dat u neerlegt.

In verband met de e-mail die het CGVS op 24 april 2022 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kunduz, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen

lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport "“Death In Slow Motion Women And Girls Under Taliban Rule” van Amnesty International, ASA 11/5685/2022 ,verschenen in juli 2022, raadpleegbaar op: https://www.amnesty.nl/content/uploads/2022/07/ASA1156852022_EN_DeathInSlowMotion.pdf?x43360 " (stuk 4).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022;
- het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport *"EASO Afghanistan Security Situation Update"* van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende documenten toevoegt (zie inventaris bij de aanvullende nota):

- "1. certificaat van Nederlands
- 2. opleiding schilder
- 3. arbeidsovereenkomst".

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens zijn tewerkstelling voor het bedrijf 'KTC' op de luchthaven van Kunduz, waar ook medewerkers van de (toenmalige) Afghaanse overheid klant waren. Verzoeker kreeg problemen met de taliban omwille van dit werk. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor het bedrijf KTC werkte:

"U vreest vermoord te zullen worden door de taliban omdat zij ontdekten dat u heeft gewerkt voor KTC (CGVS p. 11). Gelet op het geheel aan vage en weinig aannemelijke verklaringen, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er twijfels bestaan over uw voorgehouden werk voor KTC. Zo is het vreemd dat u niets weet over de problemen die uw broer in het verleden heeft gekend met de taliban door zijn werk voor KTC (CGVS p. 12). U verklaart dat u heel jong was toen uw broer problemen kende en dat u nooit heeft gevraagd wat er is gebeurd. Wanneer u erop wordt gewezen dat u toch wel iets moet weten, zegt u dat de manager van KTC u eenmaal aansprak en zei dat uw broer ook enkele dagen voor het bedrijf had gewerkt. U wordt erop gewezen dat u eerder verklaarde dat uw broer problemen had gekend met de taliban omdat hij voor de buitenlanders had gewerkt. U herhaalt dat u heel jong was en dat de enige informatie die u kreeg was dat uw broer werkte voor de buitenlanders en dat uw familie daarom weg moest (CGVS p. 13). Het is vreemd dat uit uw verklaringen blijkt dat u evenmin later, wanneer u ouder was, ooit met uw familie sprak over de problemen die uw broer had gekend. Dit is des te meer vreemd gezien u naar België kwam om uw broer te vervoegen en u op dit moment met hem in het land bent (CGVS p. 12). U wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat u sinds u in België bent nooit aan uw broer heeft gevraagd welke problemen hij heeft gekend in Afghanistan. U zegt dat u altijd alleen wilde zijn en dat u er nooit om gaf om aan uw broer te vragen wat zijn motieven waren om naar België te komen. Het blijft enigszins eigenaardig dat u er nooit met hem over zou hebben gepraat. U wordt daarom ook gevraagd hoe het komt dat u en uw broer dit nooit hebben besproken in België, gezien jullie mogelijks dezelfde soort ervaring hebben gehad. U zegt dat u een fout heeft gemaakt en dat u hem veel vragen had moeten stellen. Het feit dat u dat echter niet spontaan heeft gedaan, komt weinig doorleefd over en is ook weinig aannemelijk. U zegt verder dat in tegenstelling tot u zelf, uw broer voor een andere afdeling werkte. U weet echter niet zeker voor welke afdeling uw broer werkte. U denkt dat hij voor de septische afdeling werkte, gezien de manager u dat vertelde (CGVS p. 13). Dat u zelfs dit niet zou weten, is vreemd. Dat u zo weinig weet te vertellen over het werk van uw broer voor KTC en de problemen die daaruit voortvloeiden voor hem is, gelet op de omstandigheden, vreemd en doet daarom ook reeds twijfels rijzen over uw eigen voorgehouden tewerkstelling bij KTC.

Dat u verder niet zou weten welke problemen uw broer zou hebben gekend met de taliban is des te meer vreemd gezien u, jaren later, ervoor koos om voor hetzelfde bedrijf aan de slag te gaan. U wist bovendien ook dat uw familie een beloftebrief had afgegeven aan de taliban waarin werd beloofd dat niemand van jullie familie nog voor de buitenlanders of in de luchthaven zou werken (CGVS p. 12). Dat u zich niet meer zou hebben geïnformeerd over de problemen van uw broer is in dit licht nog minder aannemelijk. U wordt gevraagd of u enige voorzorgsmaatregelen heeft genomen toen u begon te werken bij KTC, gezien u wist dat uw familie een beloftebrief had afgegeven aan de taliban. U geeft een vaag antwoord. U zegt dat u begon te werken bij KTC omdat u geld nodig had. Aanvankelijk vertelde u uw vader niet dat u deze job had aangenomen (CGVS p. 18). Dat u ondanks op de hoogte te zijn geweest van het feit dat uw broer ernstige problemen had gekend zonder meer aan de slag zou gaan bij KTC, is vreemd en zorgt voor verdere twijfel over uw voorgehouden tewerkstelling bij KTC.

Volledigheidshalve dient hieraan nog te worden toegevoegd dat uw broer ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud, zelf niet eens kon meedelen dat hij voor het bedrijf KTC had gewerkt. Zo kende hij de naam

van zijn werkgever niet, hoewel hij er zes maanden had gewerkt en de naam van zijn werkgever op de badge stond die hij had afgegeven (CGVS 10/XXXXX p. 4 en p. 6). Het CGVS achtte het dan ook niet aannemelijk dat uw broer voor KTC had gewerkt op de luchthaven van Kunduz en kon geen geloof hechten aan zijn vluchtmotieven die verbonden waren aan die tewerkstelling (CGVS 10/XXXXX beslissing). Gezien u zelf uw eigen problemen deels linkt aan die van uw broer, zie supra, wordt er daardoor automatisch ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw eigen problemen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande elementen bestaat er ernstige twijfel over uw werk bij KTC. De door u voorgelegde werkdocumenten ondergraven de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij KTC verder. Zo is het opvallend dat op uw badge van KTC een spelfout staat. Zo staat er steeds 'NIU comp Kunduz' in plaats van 'NIU camp Kunduz' op geschreven. Uw contract vermeldt dan weer wel dat u tewerkgesteld zal worden in het NIU camp. NIU staat voor National Interdiction Unit en hield zich bezig met de bestrijding van drugs. Het was een onderdeel van de Counter Narcotics Police - Afghanistan (CNPA). Dat de badge waarmee u zich moest aanmelden op de luchthaven van Kunduz die zowel voor burgerlijke als militaire doeleinden werd gebruikt een dergelijke fout bevat is allerm minst aannemelijk. Het contract dat u neerlegt bevat dan weer opvallende interne tegenstrijdigheden. Zo wordt in het contract vermeld dat het een contract voor 12 maanden betreft, maar vervolgens staat er dat dit contract aanvangt op 06/01/2019 en eindigt op 31/05/2020. Wat neerkomt op ongeveer 17 maanden. Voorts staat in dit contract dat u zes dagen per week enkel overdag moet werken, terwijl u aangeeft dat u maandelijks naast 15 dagen dagwerk ook 15 dagen nachtwerk diende te vervullen (CGVS, p. 6). Dat dit geenszins blijkt uit uw contract is opmerkelijk. Deze zaken doen dan ook ernstig twijfelen aan de authenticiteit van de documenten en uw voorgehouden tewerkstelling bij KTC. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan uw werkdocumenten op zich niet om vast te stellen dat u effectief heeft gewerkt voor KTC. Bovendien legt u enkel kopieën neer van uw werkdocumenten, wat de bewijswaarde ervan nog meer naar beneden haalt.

Wat hier ook van moge zijn, enkel en alleen het feit dat u zou hebben gewerkt voor KTC is in se niet voldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.”;

(ii) verzoeker tegenstrijdige, onaannemelijke en niet-doorleefde verklaringen aflegt over de problemen die hij en zijn collega's zouden hebben gekend omwille van hun tewerkstelling bij KTC:

“Verder is het opvallend dat u onsamenhangend bent betreffende uw verklaringen over de problemen die uw collega's, die samen met u het land ontvluchtten, hebben gekend. Wanneer u in eerste instantie wordt gevraagd of de families van uw drie collega's iets hadden meegemaakt met de taliban, zegt u dat u niets weet. Dit is vreemd. Wanneer u wordt gevraagd of u weet of hun families diezelfde nacht werden benaderd, zegt u van niet omdat zij ver wonen. U wordt erop gewezen dat uw collega Z. in hetzelfde dorp als u woonde. U zegt slechts dat u sprak over uw twee andere collega's. Wanneer u hierop wordt gevraagd of Z.s familie werd benaderd, zegt u plots van wel (CGVS p. 20). Dat u aanvankelijk verklaarde niets te weten over mogelijke problemen met de taliban die de families van uw collega's zouden hebben gekend en vervolgens plots zegt dat de familie van Z. wel werd benaderd is dermate onsamenhangend dat het verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer vreemd dat u niets weet over de benadering van de familie van Z.. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u weet dat zijn familie werd benaderd maar dat u er verder niets over weet, geeft u een niet overtuigend antwoord. Zo zegt u dat u slechts algemene informatie heeft over dat de taliban naar het huis van elke collega ging die in uw dorp woonde. U stelde echter geen specifieke vragen aan elkeen van hen, gezien u zich niet wilt moeien in het persoonlijke leven van mensen. Gezien u echter samen met Z. een reis naar Kabul ondernam en van daaruit samen met hem het land verliet, is het zeer vreemd dat dit nooit ter sprake zou zijn gekomen (CGVS p. 19 en p. 20). Dit is des te meer zo gezien u verklaart een goede relatie te hebben gehad met Z. (CGVS p. 16). U wordt er dan ook op gewezen dat Z. en u op dat moment samen waren en samen deze zaken meemaakten. U wordt erop gewezen dat er verwacht kan worden dat jullie met elkaar spraken op het moment dat jullie beslisten om het land te verlaten. U antwoordt niet op de opmerking. U zegt slechts dat onderweg niemand van jullie in contact was met hun families. Pas wanneer u in Turkije aankwam, slaagde u erin contact op te nemen met uw familie (CGVS p. 20). Uw antwoorden overtuigen absoluut niet. Dat u niets meer zou weten vertellen over de benadering van Z.s familie is weinig aannemelijk en doet daarom verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u veel moeite vertoont om uit te leggen hoe u te weten bent gekomen wat er is gebeurd tijdens de bewuste nacht in uw dorp. Zo vertelt u hoe de taliban naar het huis van Haf. gingen en Haf. zich ergens in het huis had verstopt. De taliban waren in tussentijd zijn ouders aan het lastigvallen en belagen. Op een gegeven moment kon Haf. dit niet meer aanzien, en kwam hij uit zijn schuilplaats tevoorschijn. De taliban doodden Haf. hierop ter plaatse. Gezien uw vader u tijdens het telefoongesprek niets meer vertelde dan dat Haf. was vermoord en Na. ontvoerd, wordt u gevraagd hoe u de overige informatie heeft verkregen. U antwoordt niet op de vraag en zegt dat geweerschoten in een dorp door iedereen worden gehoord en dat mensen zo alles snel te weten komen (CGVS p. 14). U wordt nogmaals gevraagd hoe u de informatie te weten bent gekomen. U herhaalt slechts dat uw vader u zei dat u niet naar het dorp kon terugkeren en dat mensen in een dorp dingen van elkaar te weten komen. U wordt erop gewezen dat uw ouders u enkel vertelden dat u niet kon terugkeren naar het dorp en wordt wederom gevraagd hoe u alle overige, meer gedetailleerde, informatie bent te weten gekomen. Opnieuw antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat u er achteraf geen vragen over stelde aan uw vader. U herhaalt hoe mensen in uw dorp dingen te weten komen en zegt hoe zij naar het huis waar iets gebeurde toe gaan om te zien wat er gebeurt. U wordt erop gewezen dat u niet in het dorp was en naar buiten ging om te kijken wat er was gebeurd. Hierop wordt u wederom gevraagd hoe u aldus te weten bent gekomen wat er is gebeurd. U geeft een vaag antwoord. Zo zegt u dat u sinds uw dertiende op die plaats woonde en u weet hoe de mensen zijn. Zelfs wanneer u er niet bent, heeft u nog steeds weet over de dingen die gebeuren. Zelfs wanneer u specifiek wordt gevraagd wie u vertelde over het incident van Haf. en hoe hij werd vermoord, geeft u een vaag antwoord. Zo zegt u dat niemand het u heeft verteld. Er werd u gewoon verteld dat Haf. werd vermoord. Verder weet u dat de taliban mensen vermoorden wanneer ze dat willen. Dat u dermate veel moeite vertoont om uit te leggen hoe u, onder andere, het specifieke verhaal over de moord op Haf. te weten bent gekomen is zeer vreemd. Uw verklaringen, die telkens opnieuw naast de kwestie of vaag zijn, getuigen niet van een doorleefde ervaring. U wordt erop gewezen dat u eerder verklaarde dat de taliban naar het huis van Haf. gingen, Haf. zich verstopte en de taliban de ouders van Haf. was aan het belagen. U wordt erop gewezen dat u verder nog verklaarde dat Haf. hierop uit zijn verstoppplaats tevoorschijn kwam en de taliban hem toen ter plaatse doodde. U wordt erop gewezen dat uw verklaringen vrij gedetailleerd zijn en wordt nogmaals gevraagd hoe u dit allemaal weet. U antwoordt dat u met uw vader sprak toen u naar Italië ging en dat u toen deze zaken hoorde (CGVS p. 14). Dat u slechts nadat u talloze vragen werden gesteld antwoord zou kunnen geven op een simpele vraag, getuigt niet van een doorleefde ervaring en doet daarom ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”;

(iii) verzoeker tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over de problemen die zijn familie in Afghanistan nog zou hebben ondervonden met de taliban sedert verzoekers vertrek uit Afghanistan:

“Verder valt op dat u vaag en onsamenvattend bent over de benadering van uw familie door de taliban nadat u Afghanistan verliet. Zo verklaarde u op DVZ dat de taliban na uw vertrek verschillende keren naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS vragenlijst 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de taliban uw vader benaderden, maar dat u niet weet waar exact. Uw broer werd door de taliban benaderd in Qalay-i-Zal. Gevraagd of de taliban buiten deze twee keer, uw familie nog een keer hebben benaderd zegt u van niet. U zegt dat de taliban weliswaar heen en weer gingen naar uw dorp, maar dat ze niet persoonlijk naar u vroegen (CGVS p. 17). U wordt erop gewezen dat u op DVZ verklaarde dat de taliban nog verschillende keren naar uw huis kwam om u te zoeken. U zegt dat verschillende keren ook twee keer kan betekenen. U herhaalt dat uw broer eenmaal werd benaderd in Qalay-i-Zal en uw vader een andere keer. Het feit dat wordt opgemerkt dat u op DVZ, in tegenstelling tot op het CGVS, verklaarde dat de taliban naar uw huis kwamen, laat u terzijde. Uw verklaring overtuigt niet. U wordt er verder op gewezen dat u verklaart dat u niet weet waar uw vader werd benaderd. U zegt dat uw vader misschien voor de poort stond, of dat de taliban misschien naar uw huis of misschien naar de moskee kwamen toen uw vader er was (CGVS p. 18). Dit is een vage verklaring. U slaagt er niet in te verklaren waarom u op DVZ specifiek verklaarde dat de taliban verschillende keren naar uw huis kwam om u te zoeken. Uw uiteenlopende verklaringen doen daarom ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is bovendien minstens vreemd dat u absoluut geen idee heeft over waar uw vader werd aangesproken. Te meer gezien uit uw verklaringen blijkt dat ontmoetingen met de taliban zeer zelden voorkwamen (CGVS p. 12). Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe het komt dat uw vader u niet vertelde waar hij werd benaderd, antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat uw vader doodsbang was en reeds twee van zijn zonen had verloren. U wordt nogmaals gevraagd of u enig idee heeft waarom uw vader u niet vertelde waar hij werd benaderd of waarom u het hem niet vroeg. U antwoordt dat u het niet weet. Naast de kwestie voegt u daar nog vaag aan toe dat er een grote pijn was door het nieuws dat de ronde deed in het dorp (CGVS p. 18). Gezien u geen verklaring kunt geven voor waarom u niet weet

waar uw vader werd benaderd, doet dit gegeven verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.”;

(iv) het verdwijnen van verzoekers broer H. op zich geen nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde uitmaakt:

“Volledigheidshalve dient er nog te worden opgemerkt dat het feit dat uw broer Hamidullah lang geleden verdween om een voor uw familie onbekende reden, onvoldoende is opdat u in aanmerking zou kunnen komen voor internationale bescherming. Op basis van zijn verdwijnen, waar u niets meer over weet, slaagt u er namelijk niet in om een concrete en persoonlijke vrees te staven (CGVS p. 5).”;

(v) de (overige) door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara heeft betrekking op uw Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Uw schooldocumenten hebben geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas waardoor ze geen verandering kunnen brengen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Hetzelfde geldt voor het ICT certificaat dat u neerlegt.

In verband met de e-mail die het CGVS op 24 april 2022 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker met betrekking tot voormelde motieven uit de bestreden beslissing als volgt:

“Zelfs als zou worden aangenomen dat in Afghanistan zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden, blijft deze vrees gegrond.

Zoals het CGVS zelf aangeeft zijn veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Er kan dan ook omgekeerd worden geredeneerd dat ook de taliban de echte documenten niet van de vervalste documenten kan onderscheiden.

Verzoeker legde enkel enkel kopieën neer van zijn werkdocumenten, wat volgens het CGVS de bewijswaarde van de documenten meer naar beneden zou halen. Evenzeer kan evenwel aangenomen worden dat de ‘originelen’ van de vervalste documenten zich bevonden in de burelen van de corrupte KTC -medewerker op de luchthaven van Kunduz, en dat deze documenten na het chaotische vertrek van de Amerikaanse troepen thans in handen van de taliban zijn gevallen, die – de redenering van het CGVS volgende – deze vervalste documenten niet van echte tewerkstellingsdocumenten zal kunnen onderscheiden.

Hoe dan ook toont verzoeker aan dat hij een gegronde vrees heeft om bij zijn terugkeer door de taliban vervolgd te worden, zij het door de effectieve tewerkstelling bij KTC, dan wel omdat de taliban de perceptie heeft dat verzoeker tewerkgesteld was bij KTC.”

Te dezen dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een

beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. In de bestreden beslissing wordt immers niet louter gewezen op het feit dat de door verzoeker voorgelegde documenten betreffende zijn beweerdte tewerkstelling bij KTC kopieën zijn en dat er in Afghanistan veel corruptie bestaat. Er wordt ook gewezen op interne discrepanties in deze documenten, alsook op verzoekers onaannemelijke, vage verklaringen over de tewerkstelling van hem en zijn broer bij KTC en het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker voorgehouden problemen van hem en zijn collega's met de taliban omwille van hun tewerkstelling bij KTC. Het is geenszins ernstig om in deze context op hypothetische wijze te beweren dat de originelen van de door hem voorgelegde werkdocumenten intussen in handen zouden zijn gevallen van de taliban die, omdat originelen niet van (ver)vals(t)e documenten onderscheiden kunnen worden, minstens de perceptie zouden hebben dat verzoeker bij KTC werkte, teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te trachten te weerleggen.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn vluchtrelaas, waarmee hij de voormelde motieven uit de bestreden beslissing evenmin in een ander daglicht weet te plaatsen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni

2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals ‘TikTok’ of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid “to play the game”). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

6.3.3. *In casu* wijst verzoeker op zijn verblijf in België. Ter terechtzitting stelt hij dat hij Belgische collega's heeft, waarmee hij in het weekend soms uitgaat.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 27 augustus 1996 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in augustus 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 24 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij uitgaat met zijn Belgische collega's, dat hij Nederlands leerde, een opleiding als schilder-behanger volgde en werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich

in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER